

Verslag marathon Palma de Mallorca en Etten-Leur

Beste loopvrienden,

We kennen allemaal het gevoel van 'het overwinnen van obstakels' niet in het minst bij het aan de start komen van een eerste marathon met de daarbij horende knikkende knieën, met een hartslag die al veel te hoog aangeeft en een gevoel van hoe ga ik over de meet geraken: vlotjes, strompelend, wandelend of misschien wel helemaal niet ... ?! Elkeen van ons heeft voor deze uitdaging gestaan en heeft de vele positieve en allicht ook negatieve gevoelens die tijdens de marathon opspelen doorstaan. Een obstakel van een heel andere orde, voor mij dan toch, was deze van het grote witte blad ... vandaar beste loopvrienden, zat er wat rek op het verschijnen van een verslag van mijn eerste marathon en zelfs in die mate dat ik al wat kan schrijven over een tweede marathon.

De marathon van Palma de Mallorca, zo luidde de keuze vorig jaar ... een erg aantrekkelijke vakantiebestemming en de exotische stranden nodigden minstens uit tot wat geluilekker zowel voor als na de marathon. De ervaren marathonlopers onder de rappe leken, voorafgaandelijk aan de marathon, geen tekenen van zenuwen te vertonen, of was dat maar schijn? Ook over de conditie van sommigen bleek de nodige twijfels te bestaan, zo ook over de mijne. Door mijn week om week aanwezigheid bij jullie, lijkt het alsof ik niet veel train. Mijn straffe uitspraak tegen mijn buurman dat 'het mij wel zou lukken op talent alleen' was voor velen een signaal dat ik misschien wel niet besepte hoe zwaar een marathon wel is, die volle dikke 42 kilometers. En ja hoor, een marathon leest als een leven, met de nodige ups en downs, jezelf moed inspreken om de vlotte gang erin te houden en het endorfine gevoel van over de meet te geraken. Inderdaad tegen mijn eigen verwachting en allerlei doemscenario's in, ben ik vlot gefinisht in Mallorca in een meer dan behoorlijke beginnerstijd van 3.29u. Door de evenwichtige indeling van de wedstrijd in combinatie met een nauwlettend oog op de hartslagmeter, ben ik de man met de hamer voor gebleven !

Geen één zonder twee, zegt het spreekwoord en ja, begin 2012 startte de planning voor een tweede marathon. Helaas viel de keuze voor de groepsmarathon op Valencia op 18 november 2012, een dag waarop ik mij niet kan/kon vrijmaken (wie weet is de uitslag van alle rappe en trage onder ons wel al gekend op het ogenblik dat dit verslagje onder jullie ogen komt, zoniet veel succes aan allen ... ik ben hoedanook benieuwd naar de resultaten!). Een andere keuze drong zich op. Aangezien ik graag naast het lopen nog wat zwem en fiets en zodoende in juli een halve triatlon plande, bleek een najaarsmarathon het doel te worden. Maar welke dan? Aanvankelijk was Eindhoven numéro uno ... tot onzer excellenties het nodig achtten dat wij allen op die dag een burgerplicht dienden te vervullen. Een ander keuze dan maar ... Na heel wat vijven en zessen werd besloten om een poging te wagen om Guy in het visier te houden tijdens de marathon van Etten-Leur. En ook Jean-François bleek zijn zinnen gezet te hebben op deze mooie herfstmarathon in een ultieme poging om zijn scherpe recente gelopen marathontijd nog meer naar beneden af te stellen. Het mag gezegd worden Jean-François had reeds een opmerkelijk en straf resultaat neergezet in de marathon van Beloeil door in weer en wind zo maar eventjes 15 minuten van zijn besttijd af te doen en zo ruim onder zijn

gestelde doel van 3.30u te geraken. Jazeker, door deze prestatie was ik niet alleen geprikkeld, ik diende op dat ogenblik ook mijn buurman voor mij te dulden in de rangschikking van de besttijden: geen betere motivatie denkbaar.

De hartslagmeter zou opnieuw mijn leidraad worden tijdens de marathon van Etten-Leur... dit betekende echter dat ik Guy al van bij de eerste meters diende te laten lopen om niet in "overdrive" te gaan. Maar ook Jean-François kon ik na de start niet bijbenen en rekende erop dat hij een superdag had. Mijn kop niet zot laten maken bleef mijn motto. Gestaag tempo houden was de boodschap en voor halfweg ben ik Jean-François voorbijgegaan die op dat moment wat temporiseerde. Guy heb ik nooit nog in het vizier gekregen ondanks mijn gestage en vasthoudende loopritme. Tevreden, voldaan en helaas ook verkrampt van de koude ben ik gefinisht in een onverhoopte 3.13u.

Geen idee welke marathonavonturen mij nog te wachten staan, maar de marathonmicrobe lijkt mij te pakken te hebben ... wordt dus nog vervolgd ...

David